

† Негово Блаженство Иосифъ I.

Загуби се още единъ великъ синъ на нашето многострадално отечество!... Склопи очи и за винаги се скри въ черната земя, този, който 40 години работи за доброто на милата ни татковина! . . .

Въ сжбота, 20-й юний, 3¹/₂ часа подиръ пладнѣ, Негово Блаженство екзархъ Иосифъ I почина. Огромната камбана на църквата Александъръ Невски съ тѣженъ звукъ разгласи печалната вѣстъ . . . Тя се разнесе отъ камбана на камбана, отъ уста на уста, отъ градъ на градъ и до послѣдната колиба . . . Цѣла България се покри въ черно. Сви се българското сърдце отъ жалъ и всѣка уста произнесе: „Умрѣ стариятъ Екзархъ, отлетѣ великиятъ пастиръ за нашата черковна свобода! . . .“

Камбанитѣ тихо биятъ . . .

Вѣтрѣтъ разнося тѣжната имъ пѣсень . . .

Носи се тя и въ поробена Македония! . . . Тамъ гдѣто всѣко сърдце, погледъ и уста бѣха отправени цѣли 38 години къмъ великия тѣхенъ водачъ и чакаха спасение отъ него . . . Той живѣ съ теглото и неволитѣ, съ радоститѣ и надеждитѣ на поробеното българско население.

Цѣли 35 години—отъ Цариградъ—застаналъ като канара, съ голѣма смѣлость и мъдрость водѣше кораба къмъ спасителния брѣгъ—освобождението на македонския робъ . . .

Той не знаеше спѣнки и отчаяние . . . День и нощъ все за дѣлото се борѣше . . . Напрѣдъ и все напрѣдъ! . . .